

Dolors Miquel – *Cita amb el fred*

T'esperava a la cafeteria subterrània de la Casa del Libro de Passeig de Gràcia.

Amb el cinturó de sivella enorme com safata sexual al mig del ventre.

Feia fred. Els llibres feien fred. La vida feia fred. La gent feia fred.

Entraven sortien. Com si sabessin. Sortien entraven. Com si no sabessin.

No sabien i sabien. Tot resultava clar i confús. Alguns treballaven.

Era evident que estava desesperadament allí per tu, i que tenia fred

en aquella llibreria tan ben il·luminada del Passeig de Gràcia.

Clar que no anava a escriure Auques i ventalls de nenes burgeses

que juguen a tennis o a pàdel. I menys essent tu un borratxo consumat.

Era només una manera de pensar el fred, sense escriure'l, de sentir-lo per després;

era hivern. I era estiu i primavera i tardor i ciutat era. Però sobretot hivern i fred.

Tenia l'ànima gelada, i si és que tenia ànima realment, la tenia gelada,

un tros d'àrtic tenia i si no en tenia, tenia dits gelats d'ungles llargues i pintades,

que volien esgarrapar-te i no per odi, no, no per odi. Clar que després ja m'ho vas dir,

que estaves mort i no podies venir, que el teu editor, que estava més mort que tu,

t'havia enviat al psiquiatre, que el món estava més mort que vosaltres dos

i que ja ens trobaríem. I que tenies pressa. I que et sabia molt de greu

d'estar mort precisament el dia que havíem quedat per no tornar a veure'ns.